

De Tao van Bescheidenheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat zij groter werden
door zichzelf voortdurend te tonen.

Dus spraken zij over:
hun successen,
hun kennis,
hun bezit
en hun belangrijkheid
alsof waarde alleen bestond
wanneer zij gezien werd.

Maar hoe harder zij zichzelf bewezen,
hoe onrustiger hun hart werd.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

“Wat is bescheidenheid?”

De meester nam hem mee
naar een rijstveld in de zomer.

Daar zag de leerling aren
die zwaar waren van korrels
diep naar de aarde buigen.

Maar de lege aren stonden recht omhoog.

“Waarom buigen de volle aren?” vroeg de leerling.

De meester glimlachte zacht.

“Omdat wat werkelijk gevuld is,
geen behoefte heeft om groter te lijken.”

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
opscheppen,
zich vergelijken,
en voortdurend proberen
hun waarde te bewijzen.

Iedereen wilde belangrijk lijken.
Bijna niemand straalde rust uit.

"Waarom zoeken mensen zoveel bevestiging?" vroeg hij.

De meester keek naar een oude ambachtsman
die in stilte prachtig werk maakte
zonder zijn naam ergens op te zetten.

"Omdat het ego voortdurend bang is
om onzichtbaar te zijn."

De leerling dacht lang na.

"Maar meester... betekent bescheidenheid
dat een mens zichzelf klein moet maken?"

De meester schudde rustig zijn hoofd.

"Bescheidenheid is niet jezelf minder maken."

Hij wees naar de zon
die alles verwarmde
zonder ooit over zichzelf te spreken.

"Het is geen behoefte meer hebben
om groter te lijken dan je bent."

De wind streek zacht door het rijstveld.

Toen sprak de meester:

"De arrogante mens probeert bewondering te verzamelen.
De onzekere mens probeert zichzelf te bewijzen."

Hij keek rustig naar de buigende aren.

"Maar de wijze mens begrijpt
dat ware waarde vanzelf zichtbaar wordt
zonder lawaai."

De leerling keek zwijgend naar het veld.

En voor het eerst begreep hij:

dat bescheidenheid geen zwakte is...

maar de rust
van iemand
die niets meer hoeft te bewijzen.

